

DE DAG WAAROP JEZUS OP BEZOEK KWAM

(naar het beroemde verhaal van de Russische schrijver LEV TOLSTOY)

Personen

- Verteller
- Martin, een schoenmaker
- Stepanitsj, een oude man
- Vrouw met baby en haar twee andere kinderen
- Appelvrouwtje
- Jongen 1 & 2
- Bijbellezer

Benodigdheden

- Een tafeltje waaraan martin werkt en eet
- Martins stoel(tje)
- Nog drie andere stoeltjes
- Een hamer
- Wat schoenen
- Een vest
- Een bezem (op elke school is wel een bezem te vinden!)
- Een flinke bijbel
- Wat bekertjes en schaaltes
- Een mand appelen, of wat erop lijkt
- Een zak voor het appelvrouwtje

ALLES WAT DE VERTELLER VERTELT, WORDT TEGELIJKERTIJD DOOR DE KINDEREN GESPEELD. De verteller praat vanaf zijn plaats in de kring.

VERTELLER

Er was eens een schoenmaker.
Hij woonde in Rusland, en hij was een heel goede schoenmaker.
Hij heette Martin, en hij leefde helemaal alleen.
Elke avond legde hij zijn werk weg en pakte de dikke bijbel om erin te lezen, want dat deed hij zo graag.

(Martin legt schoenen en hamer weg, pakt de bijbel en begint erin te zoeken)

MARTIN

Waar was ik gisteren ook weer gebleven? Even zoeken....
O ja, tot hier toe was ik gekomen.

VERTELLER

Op een keer las hij over een Farizeeër bij wie Jezus te gast was.
De Farizeeër (zo'n hele vrome man) had hem wel uitgenodigd,
maar hij gaf Jezus geen welkomstkus en geen water om de voeten te wassen en geen geurige olie voor zijn hoofd.

Hij had Jezus alleen maar gevraagd uit nieuwsgierigheid,
en hij liet Jezus duidelijk merken dat hij geen welkome gast was.
En Martin begon hierover na te denken.

MARTIN

Als de Heer eens bij mij binnenkwam,
hoe zou ik hem dan ontvangen?

VERTELLER

Plotseling hoorde hij dat iemand zijn naam riep.

STEM

Martin, Martin!

MARTIN

(rondkijkend)

Wie roept me daar?

STEM

Martin, Martin! Morgen moet je goed uit het raam kijken want ik ben van plan om bij je op bezoek te komen!

MARTIN

Wie bent u? Hoorde ik dat echt?.....
Zou dat de stem van de Heer zijn?
Of droomde ik het alleen maar?
Nee, ik geloof toch dat ik het ècht hoorde!

VERTELLER

De volgende morgen werd hij vol verwachting en blijdschap wakker. Het zou een grote dag worden! Hij veegde zijn werkplaats goed schoon en zette alle schoenen netjes op een rijtje, want hij moest Jezus toch netjes ontvangen!

En toen begon hij te werken, want de klanten wachtten op hun schoenen. Intussen keek hij steeds vol verwachting naar buiten of Jezus er nog niet aan kwam. Maar Jezus zag hij niet. Hij zag wel de oude Stepanitsj, die de versgefallen sneeuw aan het wegvegen was. Hij liep helemaal gebogen van ouderdom en hoestte telkens.

MARTIN

Kijk eens wie we daar hebben! De oude Stepanitsj! Die wordt toch wel te oud om sneeuw te ruimen. Wat zal hij het koud hebben.

(Martin gaat naar de deur en roept)

MARTIN

Stepanitsj, Stepanitsj,
waarom kom je niet even binnen, in de warmte.

STEPANITSJ

Dank je... dank je... graag.. Mijn botten doen pijn van de kou.

(Hij komt binnen)

MARTIN

Hier, een beker hete thee. Daar zul je wel warm van worden.

STEPANITSJ

Heel vriendelijk van je.
Het moet wel twintig graden vriezen, zo koud is het.

(Hij drinkt, zegt dan)

Wat zit je toch uit het raam te kijken, Martin.
Verwacht je soms gasten?

MARTIN

Ja en nee. Zal ik je wat vertellen, Stepanitsj? Gisteren zat ik de bijbel te lezen, en toen gebeurde er zoiets vreemds. Plotseling hoorde ik een Stem die riep: "Martin, Martin, morgen moet je goed uit het raam kijken want ik kom bij je op bezoek."
Denk je dat het echt was? Dat het de stem van de Heer was?

STEPANITSJ

Die komt toch niet bij zulke arme mensen als wij zijn.

MARTIN

Maar de bijbel zegt juist van wel, Stepanitsj. Elke keer als ik erin lees dan staat er dat hij van arme mensen hield, van mensen waar iedereen op neerkeek. Hij zei zelfs: "Gezegend zijn de armen."

STEPANITSJ

Dat is nieuw voor me, dat wist ik niet
Dan zou ik ook gezegend zijn.

MARTIN

Wil je nog een beker thee, Stepanitsj?

STEPANITSJ

(opstaand)

Nee, nu moet ik gaan. Ik moet weer verder. Dank je wel, Martin. Dank zij jou ben ik weer warm geworden, en niet alleen mijn lichaam is ervan opgeknapt, maar ook mijn ziel. God zegene je.

MARTIN

Je komt nog maar eens gerust weer een kom thee halen.

(Stepanitsj gaat al sneuwruimend weg. Martin werkt en werkt, kijkt intussen steeds uit het raam. Na een poosje zegt hij)

MARTIN

Het is al twaalf uur geweest, ik krijg honger.
Hij komt nu zeker vanmiddag.

(Hij begint eten tevoorschijn te halen en te koken, kijkt af en toe uit het raam, ziet dan vrouw met kinderen aankomen)

VROUW

Goede man, mogen we ons hier even warmen?
De kinderen hebben het zo koud.

MARTIN

Natuurlijk, natuurlijk, kom binnen.
Dit is toch veel te koud weer voor de kinderen.

KIND 1

Mamma, ik heb zo'n honger, gaan we hier eten?

VROUW

Stil kind.... Luister maar niet naar ze, ze praat maar wat.

MARTIN

Ze ziet er wel hongerig en koud uit.

KIND 2

We hebben niets gegeten sinds gistermorgen.

MARTIN

(tegen de vrouw) Is dat waar?

VROUW

(met een zucht) Ja, het is waar. Mijn man is soldaat aan het front en ik heb al maanden niets van hem gehoord. Ik heb alles moeten verkopen om voor eten te kunnen zorgen. Nu heb ik niets meer. Ik ben nu op weg naar een dorp hier vlakbij, daar woont nog familie van me. Ze hebben beloofd me te zullen helpen. Maar het was zo koud en de kinderen konden bijna niet meer.

MARTIN

Ga maar gauw zitten, dan krijgen jullie wat van me te eten.

VROUW

O dank u wel, dat is heel vriendelijk. .

KIND 2

Hè, wat is het hier lekker warm....
Zeg Mamma, waar is toch uw sjaal?

KIND 1

Domoor, je weet toch wel dat ze die gisteren verkocht heeft.
Voor een brood. Samen met de wanten.

KIND 2

Mamma, u mag mijn sjaal wel hebben...
Ik heb het nu niet koud meer.

MARTIN

Hier, geef mij die baby maar, dan kunt u rustig eten.

(Vrouw en kinderen eten. Martin kijkt af en toe naar buiten, dan weer naar de vrouw en de kinderen)

MARTIN

Zeg meisje, kijk eens in die kast daar. Daar moet een wollen vest liggen. Dat is net mooi voor je moeder. Geef het ze maar.

VROUW

(terwijl het meisje ze de sjaal omslaat) Ik weet haast niet hoe ik u moet bedanken.

MARTIN

Och, ik had dat vest toch niet nodig.

KIND 2

Maar we hebben wel het eten opgegeten dat u nodig had.

MARTIN

Ik had echt niet zo'n honger.

VROUW

God moge het u belonen.... U kijkt steeds naar buiten... Dat doet u zeker om zulke mensen te vinden zoals wij... om ze te helpen.

MARTIN

Nou, nee, daarom niet... Ik zal het u maar vertellen:
Gisteren zat ik in de bijbel te lezen en toen droomde ik dat ik Zijn stem hoorde, de stem van de Heer die zei: "Martin, Martin! Kijk morgen goed uit het raam want ik kom bij je op bezoek."
Denkt u dat het echt Zijn stem was?

VROUW

Wie zal het zeggen... Misschien wel, misschien niet.

(Ze staat op, pakt de baby in)

MARTIN

U mag gerust nog wat langer blijven.

VROUW

Nee, we hebben nu genoeg warmte en kracht voor de rest van de reis. Het is nu niet zo ver meer.
Kinderen, zeg eens netjes dankjewel.

KINDEREN

Dank u wel.. dank u wel.

VROUW

God zal u belonen, wij kunnen het niet.

(Ze gaat weg met de kinderen. Martin ruimt op, kijkt in de pan)

MARTIN

Ze hebben nog wat overgelaten ook. Dat is een meevaller.

(Hij gaat met smaak zitten eten.)

MARTIN

Het sneeuwt niet meer... Ze komen er wel.
Het waren aardige mensen, tot de baby toe, die lachte naar me.

(Appelvrouwtje komt eraan, met mand aan de arm, zak over de schouder. Ze zet beide neer om even te rusten. Plotseling komen twee jongens aanrennen, Jongen 2 pakt een appel uit de mand. De vrouw grijpt hem bij zijn haar, hij begint luid au te roepen; tegelijk pakt ze Jongen 1 bij de arm. Martin springt op en rent naar buiten)

APPELVROUWTJE

Dat zal je leren om mijn appels te stelen!

JONGEN 1

Ik heb er geeneen gepakt!

(Hij rukt zich los, Martin grijpt hem)

JONGEN 2

Au au, laat me gaan, ik zal het nooit meer doen.

APPELVROUWTJE

Ik breng je naar het politieburo, daar zullen ze je wel leren.

(Ze geeft een ruk aan zijn haar)

JONGEN 2

Au, au!

MARTIN

Nou, nou, dat is genoeg, zo is het wel welletjes.
Laat hem gaan, om Christus' wil. Hij zal het heus niet meer doen.

APPELVROUWTJE

Naar het politieburo met hem, zeg ik!

MARTIN

Vergeef het ze om Christus' wil, Báboesjka.

APPELVROUWTJE

Ik zal ze vergeven tot ze bont en blauw zien!

MARTIN

Ik zal die appel wel betalen.

APPELVROUWTJE

Welja, verwen ze nog maar ook, die deugnieten.

(Ze laat het haar los maar houdt de jongen bij de arm)

MARTIN

Báboesjka, als jij hem een pak slaag wil geven om een appel, wat zou God dan met jou moeten doen voor je zonden?

We deugen geen van allen, we moeten elkaar allemaal vergeven, en dan zal God ons vergeven.

APPELVROUWTJE

Ja, ja, dat kan dan wel zo zijn maar we moeten ze niet verwennen. Dat weet ik want ik heb er zeven gehad, er leeft er nog maar eentje van, en ik heb vier kleinkinderen.

Dat zijn goeie kinderen, ze zijn heel lief voor me.

(ze zegt streng tegen Jongen 2:)

Die stelen geen appels van een oude vrouw!

JONGEN 1

We zullen het nooit meer doen.

JONGEN 2

Het spijt ons echt!

APPELVROUWTJE

Nou, dan laten we het daarbij maar zitten.

Ik zal je vergeven zoals ik hoop dat God mij vergeeft.

(Ze slaat de zak over de schouder, pakt de mand)

JONGEN 1

Wij zullen uw mand wel dragen, Báboesjka, we moeten toch dezelfde kant op.

JONGEN 2

En geef mij die zak maar, die kan ik best dragen.

(Ze gaan alle drie weg)

VERTELLER

En zo ging de dag voorbij....

Het werd donker en Martin kon buiten bijna niets meer zien.

Alleen het houtvuur gaf nog wat licht.

MARTIN

Wel, de dag is voorbij.
Het moet een droom zijn geweest. Och, zo erg is het niet.

(hij legt zijn werk weg, pakt de bijbel)

MARTIN

Waar was ik ook weer gebleven? Ik weet het niet meer.
Kom, laat ik maar ergens beginnen te lezen,
het geeft niet waar. Hoorde ik daar iets?

STEM

Martin! Martin!

MARTIN

Het is de Stem!

STEM

Martin, heb je me herkend vandaag?

MARTIN

Wie? U?

STEM

Mij... Dit was ik...

(Stepanitsj komt langs met zijn bezem, knikt naar Martin, verdwijnt al vegend)

STEM

En dit was ik ook...

(Vrouw met kinderen komen langs, kinderen zwaaien)

STEM

En dit ook...

(Appelvrouwtje komt langs met jongens, ze zwaaien)

STEM

Dat kun je in je bijbel vinden, Martin, lees je bijbel maar.

VERTELLER

En toen Martin, vol verbazing, zijn bijbel oppakte, las hij:

BIJBELLEZER

Jezus zei: " Wanneer de Mensenzoon in al zijn majesteit verschijnt samen met al zijn engelen, zal hij plaatsnemen op zijn hemelse troon. Zijn engelen zullen alle volken voor zijn troon verzamelen, en hij zal ze in twee groepen scheiden....

Dan zal de Koning zeggen tegen wie rechts van hem staan:

'Mijn Vader heeft u gezegend. Kom en neem bezit van het koninkrijk...

Want ik had honger en u gaf mij te eten,
ik had dorst en u gaf mij te drinken,
ik was een vluchteling en u verleende mij onderdak,
ik was schamel gekleed en u gaf mij kleren,
ik was ziek en u verzorgde mij,
ik zat gevangen en u kwam mij bezoeken.'

En de rechtvaardigen zullen hem vragen: 'Heer, we hebben u nooit hongerig en dorstig gezien; hoe hebben we u dan te eten en te drinken kunnen geven? We hebben nooit gezien dat u vluchteling was of schamel gekleed: hoe hebben we u dan onderdak en kleren kunnen geven? We hebben nooit gezien dat u ziek was of in de gevangenis zat; hoe hebben we u dan kunnen bezoeken?'

MARTIN

(leest)

Dan zal de Koning antwoorden: 'Luister goed naar wat ik u zeg: alles wat u gedaan hebt voor één van mijn broeders, al was het de minste en onbelangrijkste, hebt u voor Mij gedaan.'

Dus hij was het toch! al was het heel anders dan ik had gedacht!
Hij was het toch!
Waar is Stepanitsj, ik moet het hem meteen gaan vertellen!

(Martin pakt de bijbel en haast zich weg.)